

Нерозвійно нагусла над мокрим вікном

Володимир Свідзінський

Нерозвійно нагусла над мокрим вікном
Осліплених днів каламуть.
Речі спокійно живуть,
Не зринають гіркі слова,
І сіріє печаль моя,
Як під льодом трава.
Заростає дзеркало пилом,
Пам'ять ніжної забуттям.

Нехай речі спокійно живуть
Під глухою корою мовчання.

Ні вечірня зоря, ані рання,
Ні з далеких, ні з близьких доріг
На мій забутий поріг
Милого голосу не приведуть.